Norman Károly

Kosz

Alfonz a pincét takarította. Tarthatatlan állapotok voltak: megtelt, és a lomok kezdték a lakószintet is kényelmetlenné szűkíteni. Nem az, hogy esztétikum! Méghogy, Alfonz maga is; fiatalabban azért valamennyire, node ki nem...

Előkerült az évtizedekre elveszett egyik dobverő. Haha, a párja megvan, megpörgetjük! Azonnal pozdorjává tört: ott, a mélyben megette a korhadás. Szerelmes levelek. Nem az, hogy sok, hanem hogy soknak. Ha ezek most mind elébe sorakoznának, Jézusom, gerontológiai mintagyűjtemény, a szomszéd aggok otthonához, amelyet átneveztek a lakói. Tetszenek tudni, az afféle neveket, hogy „Arany Alkony", cinikus negyvenes üzletemberek találják ki, az arany rendben van, körülbelül másfél kilónyi kell egy bevonuláshoz előlegnek, mármint leginkább az ő javukra; akinek nincs, az ne aggok házában akarjon hogymondják.

Alfonz vadul takarított, ez a depresszió egyik tünete, mozgásművészeti hattyúdal, hattyútánc, a szédülések közepette, rá lehet fogni a szépen fejlődő szürkehályogra, kéz-szem koordináció; fenét, kérgi dolog ez kérem. Ép testben ép lélek, szédülő agykéreghez szédülő test. Azért az emlékezés is kérgi funkció. Takaríts, Alfonz, edzésnek is jó lesz, testnek is, léleknek is, fejben dől el, ahogy a sportokban is mondják, meg aztán amikor.

Drukkolnak a szomszéd aggok otthona lakói is, akik az otthonukat átnevezték, kint van a kapu fölött az új névtábla is, elég volt az eufemisztikus álcában fellépő, ifjonti cinizmusból. Méghogy „Arany Alkony". Drukkolnak, sikerüljön Alfonznak a kosz végére jutnia, még az is belefér, hogy a lakását piacképessé alakítja, és kitelik belőle az a másfél kiló arany, igyekezzék, kamerád! De nehogy a sportérdemérmeivel próbálkozzék, gagyit már az utcán is csak a kérgiek vesznek. Kognitív ügy, ahogy szénlehordó-körökben mondják.

Fénylettek persze, amikor Alfonz még tíz centivel magasabb volt, és tíz kilóval nehezebb; meg az esztétikum, ugyebár. Itt lenne például ez a film, még tudja is, ki volna rajta, node az emulziót megette a penész, mit nem eszen meg a penész! Az, hogy minden vasemléket megzabál a rozsda, minden rézérmet bevon a grünspan – méghogy aranyérmek! – szervetlen ügy. De lerohadt róluk a nyakbamadzag is; egyszer persze a penész is éhenhal, az élet nem tart örökké.

Még szerencse, hogy azon a fotóemulzión nem csak az a lány penészedett meg, hanem Alfonz is, már a szembesítésre gondolva. Takaríts, Alfonz!

És eljött a diadalmas pillanat, Alfonz végre kitakarította a pincét. Sajnos a házat valójában már csak az egész élete során fölhalmozott kosz tartotta egyben, ami a dübörgésre a szomszéd aggok házából a „Büdös Köszvény" tábla alatti főbejáraton kitódult lakók előtt is világossá vált, ahogy a porfelhő leülepedett.